

Hogy jutottunk el idáig?

Tartom kezemben a „közösen” írt könyvünket, és azon tűnődöm, hogy jutottunk el idáig.

Furcsa belegondolni, de a tanszéki kollégák közül mi ismerjük egymást a legrégebben. Pontosan szólva, Te ismersz engem. Ötven éve.

Ismeretségünk első tizennyolc évéből nem sok mindent tudok felidézni. Emlékszem egy számomra nagyon magas fiúra, egy kórházi látogatásra és egy ajándék szivacsnyuszira.

ELTE-s pályafutásom érettségim után kezdődött, persze a Te közvetítésével. Ekkor kerültem a Geofizikai Tanszék könyvtárába, ahol az a határtalan szerencse ért, hogy megismerkedhettem, és tíz hónapig együtt dolgozhattam Tóth Géza bácsival. Ki Őt ismerte, tudja miért volt ez nagy ajándék. A középiskolából kikerülve mintát kaptam tisztességből, szerénységből, emberi tartásból.

Aztán egy kicsit elmentem tanulni, tanítani, de 1984-ben megint az ELTE-n kötöttem ki. Ekkor kezdődött közös tanszéki pályafutásunk. Kezdetben Stegena professzor úr volt a főnökünk, de már akkor is sok mindent közösen bonyolítottunk, mert a lényeges ügyeket már Te intézted.

A minap fontos kutatómunkával bízott meg tanszékvezetőnk, és ezért át kellett lapoznom az elmúlt húsz év irattári anyagát. Az iratok olvasása közben számos emlék jutott az eszembe: hogy hogyan tanítottál meg hivatalos levelet írni lényegre törően és udvariasan. Hogy hogyan dobtál a mély vízbe, mikor kari, majd egyete-

mi vezetői elfoglaltságod nem sok időt engedett a tanszéki jelenlédnek. Hogy hogyan kellett megküzdenem a statisztika és a költségvetés-készítés kínjaival. De eszembe jutott az is, hogy mennyire kétségbe voltál esve, mikor fiam születése miatt néhány évre magadra hagytalak, és hogy örültél, amikor Marci óvodáskorú lett. Én is szívesen jöttem vissza, mert mindig biztos lehettem benne, hogy elnézed, ha otthon van rám nagyobb szükség.

A feltétlen bizalmod mellett tanultam meg a „titkárnőséget” egy olyan közösségben, ahol a kollégák elfogadták, hogy – filmes hasonlaltal élve – én vagyok a magyar hangod.

Aztán emlékszem, amikor hónod alatt vitted a postát a Pénzügyi Osztályra, jöttél velem a fizetésért, sőt olyan is előfordult, hogy engem küldtél magad helyett egy fontos értekezletre. Vagy amikor közösen tartottunk illemtant a térképész hallgatónak.

A számítógépes levelezés elterjedésével „szemed és kezed” is lettem, ami még szorosabbá tette együttműködésünket. Egyre többet kérdezted véleményemet írásaidról, dolgozataidról, ami igen nagy megtiszteltetés volt számomra. Bizalmod csúcspontja az volt, amikor megengedted, hogy diákjaidnak, ahogy én neveztem, tánc- és illemtan kurzust vezessek. Remélem, nem sülttem fel veled.

És eljutottuk a „közös” könyvig. Köszönöm.
Isten éltesse még nagyon sokáig!

Horváth Ildikó